

Mick Jagger, un “copil retardat”

Scris de Ninel Ganea

Mărti, 14 Iunie 2011 07:25

În 1980 Mick Jagger, solistul formației Rolling Stones, l-a întrebat pe William Burroughs, unul din autorii cult ai postmodernității, “what is this cultural revolution you’re talking about?”. Răspunsul a venit la fel de transant ca și întrebarea, cu mențiunea că scriitorul a avut senzația pentru moment că sta de vorba cu un “copil retardat”: “Do you realize that thirty or forty years ago a four letter word could not appear on a printed page? You’re asking what cultural revolution is? Holy shit man, what do you think we’ve been doing all these years”.

Nu este nevoie de foarte multă imaginație pentru a-ți da seama la ce cuvânt face referire Burroughs. Pentru cineva antrenat în excesele modernității, scrierea unei obscenități într-o carte sau violarea constantă a bunului simț și normalității în producții, să le spunem, artistice, succesul inițial al revoluției culturale nu pare foarte impresionant.

{jcomments on}Astăzi toată lumea face asta, și deci nu e nimic foarte “cool” în a folosi aici și acolo puțină picanterie licențioasă. Ba dimpotrivă, e chiar demodat și nimic nu poate fi mai jignitor. Din acest punct de vedere, adevărații inovatori, cel puțin pentru sensibilitățile contemporane, sunt solistii rock ce se dedau la orgii sataniste pe scenă, artiștii plastici care se impusca în performance-uri, sau vedete pop precum Madonna și Lady Gaga implicate constant în ritualuri oculte, sado-masochiste, samd. Nu trebuie uitați nici scriitorii ce și-au făcut un nume din ridiculizarea permanentă a bisericii și astfel au primit automat biletul de intrare în panteonul valorilor moderne.

Dar toți aceștia nu fac altceva decât să ducă mai departe steagul revoluției, înfipt în bastionul spiritual al Occidentului printre alții și de W. Burroughs, dar cu rădăcini mult mai adânci.

Războiul sexualității și anormalității a fost câștigat cu ceva timp în urmă de către eliberatorii emancipați, iar astăzi practic la fiecare trei-patru ani doar se poate constata, în televiziune, cinematografie, presă, literatură, etc, cum limitele și așa foarte laxe ale bunei cuviințe sunt împinse mai departe, și mai departe, până la dispariția lor completă într-un scenariu infernal. Celor, puțini ce-i drept, care mai obiectează în fața avalanșei de vulgaritate li se

raspunde cu spiritul vremurilor, cu valoarea suprema a libertatii, cu nevoia de toleranta. (A nu se intelege de aici ca solutia la actuala criza morala ar reprezenta-o instituirea unei cenzuri birocratice. Acest lucru va surveni probabil mai devreme sau mai tarziu, insa ca un control total, dupa cum o dovedesc din plin exemplele istorice ale Frantei, Rusiei si Germaniei)

Oamenii de astazi s-au obisnuit in asa masura cu aceasta violenta simbolica incat nimeni nu mai protesteaza cu vigoare. De aceea Burroughs a putut rezuma intreaga revolutie culturala intr-un cuvânt obscen format din patru litere. Odata ce lumea a acceptat scrierea si folosirea lui, portile haosului s-au deschis si mai larg. Richard Weaver explica perfect in “Ideas have consequences” mecanismul psihologic al blazarii in fata spectacolului sexual:

“Our most serious obstacle is that people traveling this downward path develop an insensibility which increases with their degradation. Loss is perceived most clearly at the beginning; after habit becomes implanted, one beholds the anomalous situation of apathy mounting as the moral crisis deepens”.

Cine controleaza limbajul controleaza si gandirea, potrivit stralucitelor romane orwelliene “1984” si “Ferma animalelor”, asa ca mintea oamenilor trebuie sa fie in permanenta orientata sexual, conform celeilalte distopii la fel de celebre “Minunata Lume Noua” (Aldous Huxley). Hipersexualitatea lumii contemporane nu reprezinta un accident de ocazie al unei civilizatii care mai calca din cand in cand stramb, ci da tocmai masura decaderii umanitatii noastre si arata finalul calatoriei spre absurd.

Cei inca naivi, care cred ca toate manifestarile amintite reprezinta doar instante ingrosate ale libertatii de exprimare, ar trebui sa ia in considerare ca in Virginia ziarele homosexuale pot fi distribuite in campusurile universitare, dar cele religioase nu, sau ca in cazurile Stein v Oshinsky si Collins v Chandler Unified School District judecatorii americani au considerat ca libertatea de expresie si a presei este garantata studentilor doar daca subiectul in cauza nu este religios, in caz contrar devenind neconstitutionala. Exemplele pot continua, insa cred ca sunt suficiente pentru a ilustra de ce argumentul libertatii de exprimare este doar praf in ochii “copiilor retardati”.